Дощ на світанку стих,

але за мить

вія перейшов у вариво огненне.
Сполохано ти горнешся до мене,
а я тебе не можу захистить…

Усе – як у пророцтві. Все. Однак
здалось мені, що це було вже.

Наче

я чув цей грім, я це шаленство бачив,
я стан цей знаю:

це не крах, а знак.

Хто грає світом? На яких правах?
Чому не скажеш?1

Та невже нам, темним,

очистившись і полум'ям пекельним,
воскреснути з олжею на устах?!